

UOHSX0086048

PŘESEDÁ ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R297/2015/VZ-36560/2016/323/EBr

Brno 2. září 2016

V řízení o rozkladu ze dne 11. 9. 2015, doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne zadavatelem –

- **Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost**, IČO 00005886, se sídlem Sokolovská 217/42, 190 22 Praha 9, ve správním řízení zastoupeným na základě plné moci ze dne 20. 6. 2014 JUDr. Jaromírem Císařem, advokátem, ev. č. ČAK 07145, advokátní kancelář CÍSAŘ, ČEŠKA, SMUTNÝ s.r.o., IČO 48118753, se sídlem Hvězdova 1716/2b, 140 00 Praha 4,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. ÚOHS-S0861/2014/VZ-25261/2015/512/PMu ze dne 28. 8. 2015 vydanému ve správním řízení zahájeném z moci úřední dne 24. 10. 2014 vedeném ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů v souvislosti s možným nedodržením postupu stanoveného v § 44 odst. 3 písm. f) citovaného zákona ve spojení s § 6 citovaného zákona, při zadávání veřejné zakázky „**Prodloužení trasy A metra**“, zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 23. 3. 2009 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 1. 4. 2009, pod ev. č. 60027927, ve znění oprav uveřejněných dne 14. 4. 2009, 11. 5. 2009 a 29. 5. 2009,

jsem dle § 152 odst. 5 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise jmenované dle § 152 odst. 3 téhož zákona rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0861/2014/VZ-25261/2015/512/PMu ze dne 28. 8. 2015

p o t v r z u j i

a podaný rozklad

z a m í t á m.

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení vedené Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“), jako orgán příslušný podle § 112 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹ k výkonu dohledu nad zadáváním veřejných zakázek, obdržel podnět k přezkoumání úkonů zadavatele – Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost, IČO 00005886, se sídlem Sokolovská 217/42, 190 22 Praha 9 (dále jen „**zadavatel**“), učiněných v souvislosti se zadáváním veřejné zakázky „**Prodloužení trasy A metra**“ zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 23. 3. 2009 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 1. 4. 2009, pod ev. č. 60027927, ve znění oprav uveřejněných dne 14. 4. 2009, 11. 5. 2009 a 29. 5. 2009 (dále jen „**veřejná zakázka**“).
2. Předmět plnění veřejné zakázky vymezil zadavatel v bodě II. 1. 5. oznámení o zakázce jako „*realizaci stavební části prodloužení provozované trasy A metra (Dejvická - Motol). Součástí zakázky je i realizační dokumentace.*“ Předpokládanou hodnotu veřejné zakázky stanovil zadavatel v bodě II. 2. 1. oznámení o zakázce ve výši 13 000 000 000 Kč.
3. Jako základní hodnotící kritérium uvedl zadavatel v dílu I, části 1, bodu 17. zadávací dokumentace ekonomickou výhodnost nabídky. Dílčí hodnotící kritéria stanovil tamtéž následovně:

1. kritérium: Výše nabídkové ceny (v Kč bez DPH)	váha 40%
2. kritérium: Plán organizace výstavby	váha 40%
3. kritérium: Délky záručních lhůt specifikovaných v zadávací dokumentaci	váha 10%
4. kritérium: Smluvní pokuty za prodlení s termíny plnění zakázky z důvodů na straně zhotovitele vyjádřená v Kč	váha 10%
4. Zadavatel v zadávací dokumentaci určil pro jednotlivé parametry tyto hodnoty:

¹ Pokud je v rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu § 26 zákona v návaznosti na § 158 odst. 1 a 2 zákona, není-li uvedeno jinak.

Č.	Název parametru	Maximální počet bodů v rámci parametru
a)	Dopad realizace stavby na okolí (způsob zajištění ochrany životního prostředí)	40
b)	Podrobný časový harmonogram	30
c)	Plán jakosti	15
d)	Způsob zajištění BOZP	15
Celkem		100

5. Pro hodnocení výše uvedených parametrů byly body v rámci parametrů přidělovány podle níže uvedeného klíče:

Parametr splněn nad rámec minimálních potřeb veřejné zakázky, nadstandardně a k jeho plné spokojenosti zadavatele	Maximální počet bodů
Parametr splněn nad rámec minimálních potřeb veřejné zakázky, nadstandardně s určitou mírou výhrad	Body přiděleny v rozmezí více než 0 bodů, ale méně než maximální počet bodů
Parametr splněn pouze na úrovni minimálních potřeb veřejné zakázky	0 bodů

6. V zadávacím řízení posuzované veřejné zakázky byly předloženy tři nabídky, pouze jediný uchazeč však prokázal splnění kvalifikačních předpokladů. Hodnotící komise tedy v souladu s § 79 odst. 6 zákona neprovedla hodnocení nabídek, neboť po jejich posouzení zbyla pouze nabídka jednoho uchazeče.
7. Dne 22. 12. 2009 uzavřel zadavatel smlouvu na realizaci veřejné zakázky s vybraným uchazečem – Sdružení metro V. A (Dejvická – Motol), jehož účastníky jsou společnost – Metrostav a.s., IČO 00014915, se sídlem Koželužská 2246, 180 00 Praha a společnost HOCHTIEF CZ a.s., IČO 46678468, se sídlem Plzeňská 16/3217, 150 00 Praha 5 (dále jen „**vybraný uchazeč**“).
8. Úřad po té, co po přezkoumání obsahu dokumentace o veřejné zakázce získal pochybnosti o souladu postupu zadavatele se zákonem, konkrétně zda zadavatel v zadávacích podmínkách stanovil způsob hodnocení podle dílčího hodnotícího kritéria č. 2 „*Plán organizace výstavby*“ v souladu s § 44 odst. 3 písm. f) zákona ve spojení se zásadou transparentnosti zakotvenou v § 6 zákona, zahájil správní řízení z moci úřední vedené pod sp. zn. ÚOHS-S0861/2014/VZ, což bylo zadavateli oznámeno přípisem č. j. ÚOHS-S0861/2014/VZ-22449/2014/512/PMu dne 24. 10. 2014.

II. Napadené rozhodnutí

9. Rozhodnutím č. j. ÚOHS-S0861/2014/VZ-25261/2015/512/PMu ze dne 28. 8. 2015 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“) rozhodl Úřad ve výroku I. tak, že se zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 44 odst. 3 písm. f) zákona ve spojení s § 6 zákona, když v dílu I, části 1, bodu 17 zadávací dokumentace veřejné zakázky stanovil způsob hodnocení nabídek podle dílčího hodnotícího kritéria č. 2 „*Plán organizace výstavby*“ tak, že neuvedl dostatečné upřesňující údaje, aby byl předem znám jeho způsob hodnocení, čímž současně nedodržel zásadu transparentnosti, přičemž tento postup zadavatele mohl podstatně ovlivnit výběr nejhodnější nabídky, a zadavatel dne 22. 12. 2009 uzavřel s vybraným uchazečem smlouvu na veřejnou zakázku. Výrokem II. napadeného rozhodnutí Úřad zadavateli uložil podle § 120 odst. 2 písm. a) zákona pokutu ve výši 8 500 000 Kč.
10. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se Úřad nejprve opíral o judikaturu soudů týkající se stanovení a hodnocení dílčích hodnotících kritérií v rámci zadávacích podmínek jednotlivých veřejných zakázek. Následně závěry z odkazovaných rozsudků aplikoval na nyní projednávaný případ a konstatoval, že z klíče pro přidělování bodů v rámci jednotlivých parametrů, tedy že parametr bude hodnocen „*nadstandardně a k plné spokojenosti zadavatele*“ vyplývá, že se nejedná o dílčí hodnotící kritérium, jehož hodnocení se zakládá na objektivní kvantifikovatelnosti. Naopak takové hodnocení upřednostňuje subjektivní posouzení zadavatele. Uvedené parametry pro výpočet bodů v rámci dílčích hodnotících kritérií tak lze považovat za subjektivní. V důsledku tohoto zjištění Úřad následně prověřoval, zda postup pro hodnocení předmětného dílčího hodnotícího kritéria byl v souladu se zásadou transparentnosti.
11. Dále Úřad konstatoval, že zadavatel nikde v rámci zadávacích podmínek neuvedl, jaké jsou jeho požadavky na hodnocení jednotlivých parametrů „*Plánu organizace výstavby*“, a to alespoň v podobě dosažení úrovně minimálních potřeb zadavatele, natož požadavky na splnění jednotlivých parametrů „*nadstandardně a k plné spokojenosti zadavatele*“. Lépe řečeno, jednotliví uchazeči o veřejnou zakázku neměli dle Úřadu v rámci dílčího hodnotícího kritéria č. 2 konkrétně, přesně, srozumitelně a zpětně přezkoumatelně vymezeno, které jejich řešení bude považováno za řešení více „*k plné spokojenosti zadavatele*“ a „*nadstandardně*“, než řešení jiné. Úřad tedy dovedl, že popis procesu hodnocení předmětného dílčího hodnotícího kritéria č. 2 nedostal požadavkům na dodržení zásady transparentnosti, v důsledku čehož zadavatelem zvolené dílčí kritérium „*Plán organizace výstavby*“ neobstojí v porovnání se zákonnými požadavky konkretizovanými právě výše zmíněnou soudní judikaturou.
12. K návrhu zadavatele týkajícího se posouzení dílčích hodnotících kritérií znalcem či jiným nezávislým odborníkem se Úřad rozhodl navrhaný důkaz neprovést, neboť ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v souladu se zásadou uvedenou v ustanovení § 3 odst. 2 a § 56 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) není třeba odborných znalostí, neboť již z podkladů pro rozhodnutí, zejména ze zadávací dokumentace vyplývá, co zadavatel uvedl. Zadavatel navrhoval předložení znalci posouzení otázky, zda byla dílčí hodnotící kritéria vymezena srozumitelně, dostatečně a v souladu se všemi zákonnými požadavky. Úřad k tomuto konstatoval, že se jedná o otázku právního posouzení, která nepřísluší znalci, ale pouze Úřadu.

13. Dále Úřad konstatoval, že ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, není třeba provedení důkazu znaleckým posudkem, a proto k vyjádřením a odborným stanoviskům předloženým ze strany zadavatele v průběhu správního řízení přistupuje jako k důkazu listinou ve smyslu § 53 správního řádu. Za účelem vyčerpání veškeré argumentace účastníka řízení se však Úřad v napadeném rozhodnutí vyjádřil ke všem tvrzením obsaženým v odborných stanoviscích předložených zadavatelem a dospěl k následujícím závěrům. Například konstatoval, že je nezbytné popsat hodnocení jednotlivých dílčích hodnotících kritérií transparentně, nelze připustit zpětně nepřezkoumatelný popis s odkazem na skutečnost, že jednotliví dodavatelé jsou odborníci, přičemž pro ně bude takové hodnocení srozumitelné. Dále Úřad opětovně konstatoval, že zadavatel v rámci zadávací dokumentace neuvedl, byť ve formě odkazu na jiný dokument, co považuje za tzv. „*standard*“, čímž dle Úřadu rezignoval na svoji povinnost vymezit, které řešení ve vztahu ke standardům bude považovat za řešení „*nadstandardní a ke své plné spokojenosti*“, tedy jaké odchýlení od standardu bude již považovat za nadstandard a jaké nikoliv. V souvislosti s tímto se dále Úřad vyjádřil, že problematika nejasné specifikace, jaké dokumenty mají být v rámci hodnotícího kritéria předloženy, není předmětem tohoto řízení, nýbrž jde spíše o posouzení toho, jaké řešení je v očích zadavatele hodnoceno nejlépe.
14. K námitce zadavatele odkazující na veřejnou zakázku s názvem „*Výstavba metra V. A (Dejvická – Motol) technologická část*“ zadávanou v otevřeném řízení, jejíž oznámení bylo v informačním systému o veřejných zakázkách uveřejněno dne 5. 8. 2010, pod evidenčním číslem 60048018 a v Úředním věstníku EU dne 6. 8. 2010, pod zn. 2010/S 151-233722 (dále jen „**odkazovaná veřejná zakázka**“) a v rámci její zadávací dokumentace obdobně stanovené dílčí hodnotící kritéria Úřad uvedl, že odkazovanou veřejnou zakázku projednával v rámci správního řízení vedeného pod sp. zn. ÚOHS-S407/2010/VZ, kdy bylo shodně napadáno netransparentní nastavení hodnocení dílčího hodnotícího kritéria „*Plán organizace výstavby*“, jehož definice je shodná s dílčím kritériem „*Plán organizace výstavby*“ šetřené veřejné zakázky. V tomto případě však zadavatel, v rámci odpovědi na žádost o dodatečné informace ze dne 24. 8. 2010, upřesnil postup hodnocení dílčího hodnotícího kritéria takovým způsobem, že se přidělování bodů v rámci jednotlivých parametrů stalo dostatečně jasné a transparentní. Úřad tedy konstatoval, že předmětné dodatečné informace učinily specifikaci dílčího hodnotícího kritéria transparentní a přezkoumatelnou. Závěrem tedy Úřad k této námitce uvedl, že se v tomto případě nejednalo o skutkově totožnou situaci a nebyl tak důvod rozhodnout při odlišném skutkovém stavu shodně.
15. K námitce zadavatele, že hodnotící komise neprováděla hodnocení nabídek, neboť jí byly předloženy tři nabídky a pouze jediný uchazeč prokázal splnění kvalifikačních předpokladů, v důsledku čehož nebyl sporný popis hodnocení dílčího hodnotícího kritéria aplikován a výběr nejhodnější nabídky tedy nemohl být jeho nastavením jakkoli ovlivněn, a proto nedošlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona, uvedl Úřad následující. Pro naplnění skutkové podstaty výše uvedeného správního deliktu je dostačující, pokud jednání zadavatele mohlo mít vliv na výběr nejhodnější nabídky. Úřad, opírajíc se o soudní rozhodnutí, konstatoval, že relevantní je potencialita tohoto ovlivnění, z čehož vyplývá, že nemuselo prokazatelně k tomuto ovlivnění dojít. Úřad považoval v této souvislosti za irelevantní také problematiku počtu podaných nabídek, neboť ta nebyla předmětem tohoto správního řízení a nebylo tedy možné z ní cokoli vyvozovat.

16. K ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky Úřad dále uvedl, že tento mohl být ovlivněn jak ve fázi rozhodování dodavatelů ohledně jejich účasti v předmětném zadávacím řízení, tak ve fázi samotného hodnocení nabídek dle dílčího hodnotícího kritéria č. 2 a lze pouze spekulovat o reálném důvodu nepodání jednotlivých nabídek, avšak relevantní stále je potencialita vlivu na výběr nejvhodnější nabídky. Ve věci ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky Úřad také poukázal na skutečnost, že zadavatel přiřadil dílčímu hodnotícímu kritériu „*Plán organizace výstavby*“ pro hodnocení jednotlivých nabídek váhu 40 %, tedy toto kritérium pro něj mělo značný význam. Pokud by body v rámci tohoto hodnotícího kritéria byly přiřazovány netransparentně a neprůhledně, byla by potencialita ovlivnění konečného výsledku vysoká a počet bodů udělený tomuto hodnotícímu kritériu by měl podstatný vliv na konečné pořadí nabídek.
17. Dále Úřad, na podporu svého závěru o spáchání správního deliktu, v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že nestačí, aby byl způsob hodnocení dílčího hodnotícího kritéria stanoven pro všechny uchazeče stejně; musí být stanoven také logicky a srozumitelně, aby si uchazeči mohli učinit představu o preferencích zadavatele, a tomu přizpůsobit své nabídky. Zvolený způsob hodnocení a metoda přidělování bodů může výsledek hodnocení podstatně ovlivnit, což Úřad již konstatoval mimo jiné ve svých předchozích rozhodnutích.
18. V závěru odůvodnění výroku I. napadeného rozhodnutí Úřad zhodnotil, že zadavatel tím, že vymezil přidělování bodů v rámci jednotlivých parametrů dílčího hodnotícího kritéria č. 2 pouze na základě definice, že uchazeč obdrží plný počet bodů, pokud bude parametr splněn „*nadstandardně a k plné spokojenosti zadavatele*“, postupoval v rozporu se zákonem. Takový popis nelze považovat za srozumitelný a transparentní, neboť neobsahoval dostatečné upřesňující údaje tak, aby byl předem znám způsob hodnocení příslušného dílčího hodnotícího kritéria č. 2, resp. to, jaké nabízené hodnoty považuje zadavatel za splněné standardně či nadstandardně.
19. Co se týče uložení pokuty, přihlédl Úřad v souladu s § 121 odst. 2 zákona při určení její výše k aspektům závažnosti správního deliktu, zejména pak ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Konkrétně Úřad konstatoval, že se v projednávaném případě nejednalo pouze o dílčí pochybení, které by zapříčinilo netransparentnost jen části zadávacího řízení, ale v jeho důsledku byla netransparentní jeho esenciální podstata – hodnocení jednotlivých nabídek. To představovalo natolik závažné porušení zásady transparentnosti, že Úřad zhodnotil charakter deliktu jako velmi závažný. K tomuto závěru přispěl také fakt, že se jednalo o narušení zásady transparentnosti takovým způsobem, že celý proces hodnocení nabídek byl nepřezkoumatelný a nebylo jasné, na základě jakých kritérií byly nabídky hodnoceny. Při stanovení výše pokuty vzal Úřad v úvahu také možné následky jednání zadavatele, tedy že zadavatel svým postupem mohl omezit účast dalších možných dodavatelů v zadávacím řízení a v důsledku tohoto mohlo dojít k omezení soutěžního prostředí. Úřad zároveň při stanovení výše pokuty zohlednil odborná stanoviska předložená v průběhu správního řízení zadavatelem, kde zadavatel poukazuje na situaci na relevantním trhu a domnívá se, že počet podaných nabídek odpovídá situaci na tomto trhu v době zadání veřejné zakázky. Dle Úřadu tak nelze mít za prokázané, že jednání zadavatele skutečně ovlivnilo rozhodování dodavatelů; pro úplnost Úřad zopakoval,

že pro právní posouzení je relevantní již samotná potencialita tohoto ovlivnění. Úřad proto udělil pokutu relativně nízkou v porovnání s její maximální výší.

20. Dále Úřad zohlednil dobu, která uplynula od spáchání správního deliktu do zahájení správního řízení. Úřad tuto skutečnost zohlednil jako polehčující okolnost, neboť lze dovodit, že společenská škodlivost správního deliktu se snižuje úměrně s rostoucím časem uplynulým od jeho spáchání, přičemž od spáchání správního deliktu stanoveného ve výroku I. tohoto rozhodnutí uplynulo značné časové období, které se navíc s ohledem na pozdější pro pachatele příznivější právní úpravu blížilo k okamžiku rozhodnému pro zánik odpovědnosti. Konečně pak přihlédl i k ekonomické situaci zadavatele, přičemž konstatoval, že s ohledem na příjmy zadavatele nelze stanovenou výši pokuty považovat za likvidační.

III. Rozklad zadavatele

21. Dne 11. 9. 2015 obdržel Úřad rozklad zadavatele z téhož dne proti napadenému rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo zadavateli doručeno dne 28. 8. 2015. Zadavatel podal rozklad v zákonné lhůtě.

Námítky rozkladu

22. Zadavatel se domnívá, že napadené rozhodnutí je výsledkem řízení, v němž byla soustavně krácena jeho procesní práva, dále že výrok napadeného rozhodnutí nemá oporu v důkazech založených ve správním spise a že rozhodnutí není relevantním způsobem odůvodněné, což jej činí nepřezkoumatelným. Tento závěr dovozuje z níže rozepsaných důvodů.
23. Zadavatel v rozkladu namítá, že mu byly v průběhu správního řízení stanovovány ze strany Úřadu neúměrně krátké lhůty, které neodpovídaly složitosti a zásadnímu významu celého případu, a které tak zadavateli neumožňovaly ve správním řízení odpovídajícím způsobem vyjádřit svůj názor a předložit důkazy na jeho podporu, tedy realizovat jeho procesní práva. Zároveň zadavatel dodává, že ačkoliv mu Úřad stanovoval v průběhu řízení lhůty k uplatnění jeho procesních práv v řádu jednotek dní, následně byl sám 8 měsíců zcela nečinný.
24. Konkrétně zadavatel k výše uvedené námitce uvádí, že dne 29. 10. 2014 obdržel usnesení č. j. ÚOHS-S0861/2014/VZ-22660/2014/512/PMu, kterým mu Úřad stanovil lhůtu pro podání svého vyjádření a navržení důkazů do 3. 11. 2014, tedy 5 dnů včetně dvou dnů víkendu. V tomto případě zadavatel požádal Úřad o prodloužení výše uvedené lhůty, kterému Úřad vyhověl až poslední den původní lhůty a prodloužil ji o 7 dnů, opět včetně dvou dnů víkendu. Celkem tedy lhůta, ve které měl zadavatel nejen formulovat své stanovisko k této odborně velmi složité problematice, ale také zjistit, jaké důkazy bude mít na svou podporu k dispozici, činila 13 dní, z toho 4 dny víkendu.
25. Dále dne 11. 12. 2014 obdržel zadavatel od Úřadu usnesení č. j. ÚOHS-S0861/2014/VZ-26273/2014/512/PMu, kterým byla zadavateli stanovena nová lhůta pro vyjádření stanoviska v řízení a navržení důkazů, a to do 16. 12. 2014. Ještě před uplynutím stanovené lhůty a před tím, než mohl zadavatel provedení dalších nezbytných důkazů vůbec navrhnout, obdržel zadavatel dne 16. 12. 2014 usnesení č. j. ÚOHS-S0861/2014/VZ-27057/2014/512/PMu, kterým bylo zadavateli oznámeno, že Úřad ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S0861/2014/VZ ke dni vydání tohoto usnesení ukončil

shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí a zároveň byla tímto rozhodnutím zadavateli stanovena lhůta do 19. 12. 2014 pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

26. Dále zadavatel v rozkladu namítá, že Úřad nejprve jeho vyjádření ze dne 10. 11. 2014 obsahující mimo jiné také upozornění na chybný odkaz zákona a jiné nejasnosti uvedené v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 23. 10. 2014 odmítl a shromažďování podkladů pro rozhodnutí ukončil a zjevně až celý měsíc poté se s tímto vyjádřením zadavatele a s tím, jaké argumenty a důkazy vlastně navrhuje, seznámil, neboť až 11. 12. 2014 Úřad vydal opravné sdělení k oznámení o zahájení správního řízení ze dne 10. 12. 2014 č. j. ÚOHS-S0861/2014/VZ-26267/2014/512/PMu (dále jen „**sdělení k oznámení**“), čímž zareagoval na upozornění zadavatele obsažená v jeho výše uvedeném vyjádření. Zadavatel opětovně dodává, že v době vydání sdělení k oznámení bylo již shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí ukončeno, v důsledku čehož již nemohl realizovat svá procesní práva. Tento postup považuje zadavatel v rozkladu za flagrantní a nepřípustný zásah do práva zadavatele být slyšen a je tak dle zadavatele sám o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí a opakování správního řízení tak, aby mohl být zadavateli dán zákonný procesní prostor se ke všem podezřením řádně vyjádřit.
27. Zadavatelova další námitka v rozkladu směřuje ke skutečnosti, že správní spis obsahuje výhradně důkazy svědčící opačnému závěru, než k němuž dospěl Úřad v napadeném rozhodnutí. Jinými slovy řečeno, správní spis dle zadavatele neobsahuje žádné důkazy, které by podporovaly závěry napadeného rozhodnutí, neboť obecný závěr všech dotázaných odborníků v rámci zadavatelem předložených odborných stanovisek je takový, že způsob hodnocení podle dílčího hodnotícího kritéria „*Plán organizace výstavby*“ byl v daném případě popsán dostatečně přesně a jasně. Výše uvedený nesoulad mezi důkazy, které tvořily podklady pro vydání napadeného rozhodnutí a mezi jeho výroky není podle zadavatele v odůvodnění tohoto rozhodnutí odpovídajícím způsobem vysvětlen. Napadené rozhodnutí je tak dle zadavatele nepřezkoumatelné a tudíž nezákonné.
28. Současně s výše uvedenou námitkou odkazuje zadavatel na rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Af 36/2012 ze dne 9. 5. 2013, v rámci kterého se opírá o nutnost obecných znalostí dodavatelů a jejich odbornosti pro porozumění zadávacím podmínkám, konkrétně pro porozumění způsobu hodnocení dílčích hodnotících kritérií. Dále zadavatel dodává, že „*Plán organizace výstavby*“ je odborný pojem z oblasti stavebnictví, který má jasně definovaný obsah a odkazuje s jeho užitím na podstatně širší okruh informací, než jaký vyplývá z pouhého jazykového významu daného slovního spojení. V případě, že Úřad odborný výklad tohoto pojmu nezná, což dle zadavatele není jeho povinností, nemůže přirozeně ani hodnotit, zda je či není jeho užití dostatečným vymezením postupu hodnocení, a to do doby než Úřad jeho obsah s využitím znalce či jiného odborníka nezjistí. Úřad měl tedy dle zadavatele povinnost opatřit si dostatečně odborné podklady pro zhodnocení posuzované problematiky, a pokud na tuto svou povinnost rezignoval, měl alespoň využít podkladů, resp. odborných stanovisek, které ve správním řízení doložil zadavatel. Zadavatel dále uvádí, že vzhledem k tomu, že Úřad obsah pojmu „*Plán organizace výstavby*“ nezjistil, byly veškeré jeho závěry nepodložené a výroky napadeného rozhodnutí se tímto staly nezákonnými.
29. Dále zadavatel v rozkladu uvádí odkaz na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „**NSS**“) č. j. 10 Afs 24/2014-119 ze dne 11. 6. 2015 týkající se nezbytnosti posuzovat odborné

otázky výhradně na základě opatřených odborných vyjádření či posudků odborníků z příslušné oblasti.

30. V závěru rozkladu zadavatel upozorňuje na několik zásadních rozporů a vad v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nejprve odkazuje na rozpor odůvodnění s bodem 12 napadeného rozhodnutí, k němuž dodává, že Úřad zadavatelem předložené dokumenty jako podklad pro rozhodnutí zcela opomenul, což výslovně potvrdil v bodě 53 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
31. Další vadu v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí spatřuje zadavatel v koncipování bodu 64, v němž Úřad uvedl, že základní hodnotící kritéria pro hodnocení nabídek nastavuje komise, nikoli zadavatel, jak předpokládá § 78 odst. 3 zákona. Jedná se tedy o chybu, která nemůže ospravedlňovat závěry, ke kterým se Úřad následně snažil dospět.
32. V bodě 99 odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad konstatoval, že vymezení postupu hodnocení dílčího hodnotícího kritéria „*Plán organizace výstavby*“ u projednávané veřejné zakázky nebylo shodné s vymezením postupu hodnocení téhož dílčího hodnotícího kritéria u zadavatelem odkazované veřejné zakázky, a to v důsledku zohlednění dodatečných informací k zadávacím podmínkám uveřejněných v rámci zadávání odkazované veřejné zakázky. Dle zadavatele však Úřad nebyl k výše uvedenému posouzení s ohledem na chybějící odborné znalosti z oblasti stavebnictví způsobilý. K témuž bodu odůvodnění napadeného rozhodnutí dále zadavatel poukazuje na jedno z jím předložených odborných stanovisek, konkrétně na odborné stanovisko vypracované doc. Ing. Pavlem Svobodou, CSc., autorizovaným inženýrem pro obory pozemní stavby a zkoušení a diagnostika staveb a vedoucího Katedry technologie staveb, fakulty stavební Českého vysokého učení technického v Praze doručené Úřadu jako součást vyjádření zadavatele ze dne 19. 12. 2014. Zadavatel se o výše uvedené odborné stanovisko opírá, neboť obsahovalo odborný názor o materiální shodě popisů postupů hodnocení dílčího hodnotícího kritéria v rámci obou výše uvedených veřejných zakázek, a to i při zohlednění dodatečných informací u odkazované veřejné zakázky.
33. Zadavatel dále spatřuje rozpor v odůvodnění napadeného rozhodnutí v bodech 109, 114 a 116, neboť předložil Úřadu odborné stanovisko zpracované doc. Ing. Matoušem Hilarem, Ph.D., které prokazuje, že možnost podání nabídek dalších dodavatelů v dané době s ohledem na situaci na relevantním trhu neexistovala, čímž se však Úřad náležitě nezabýval a pouhým odkazem na soudní judikaturu se snažil odůvodnit závěr opačný.
34. Poslední zásadní rozpor vidí zadavatel v bodě 117 odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť se domnívá, že „*Plán organizace výstavby*“ představuje nekvantifikovatelné dílčí hodnotící kritérium, čímž se požadavek Úřadu na uvedení konkrétních hodnot k jeho posouzení jeví zcela zjevně absurdním bez opory v zákoně ani v rozhodovací praxi soudů.

Závěr rozkladu

35. Zadavatel se domáhá, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a správní řízení v souladu s § 117a písm. d) zákona zastavil, neboť v řízení zahájeném z moci úřední nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření dle § 118 zákona nebo pro uložení sankce podle § 120 nebo § 120a zákona.

IV. Řízení o rozkladu

36. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 správního řádu a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

37. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy a dále správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v rozkladu a s přihlédnutím návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.
38. Úřad postupoval správně a v souladu se zákonem, když ve výroku I. napadeném rozhodnutí rozhodl, že se zadavatel dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel postup stanovený v § 44 odst. 3 písm. f) zákona ve spojení s § 6 zákona, když v dílu I, části 1, bodu 17 zadávací dokumentace veřejné zakázky stanovil způsob hodnocení nabídek podle dílčího hodnotícího kritéria č. 2 „*Plán organizace výstavby*“ tak, že neuvedl dostatečné upřesňující údaje, aby byl předem znám způsob hodnocení podle výše uvedeného dílčího hodnotícího kritéria, čímž současně nedodržel zásadu transparentnosti, přičemž tento postup zadavatele mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a zadavatel dne 22. 12. 2009 uzavřel s vybraným uchazečem smlouvu na veřejnou zakázku. Dále Úřad postupoval správně, když výrokem II. napadeného rozhodnutí uložil zadavateli pokutu dle § 120 odst. 2 písm. a) zákona ve výši 8 500 000 Kč.
39. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí jsou v podrobnostech rozvedeny důvody, pro které jsem přistoupil k zamítnutí rozkladu a potvrzení napadeného rozhodnutí.

V. K námitkám rozkladu

Ke stanovení neúměrně krátkých lhůt

40. K námitce zadavatele týkající se stanovování neúměrně krátkých lhůt ze strany Úřadu v průběhu celého správního řízení uvádím následující. Dle § 39 odst. 1 správního řádu určí správní orgán účastníkovi přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Usnesení o určení lhůty se oznamuje pouze tomu, komu je určena, popřípadě i tomu, jehož se jinak přímo dotýká.
41. Odborná literatura se k výše uvedenému ustanovení správního řádu vyjadřuje následovně: „*Pro délku lhůty stanovené správním orgánem k provedení úkonu má zásadní význam povaha a rozsah úkonu, který je na účastníkovi řízení správním orgánem požadován. Otázka přiměřenosti lhůty je věcí volného uvážení správního orgánu, které je limitováno zákonnými kritérii. Obecně lze za přiměřenou považovat pouze takovou lhůtu, ve které je s přihlédnutím ke všem okolnostem (např. obsažnosti, odborné náročnosti, vázanosti na určitý proces apod.) reálné procesní úkon náležitě provést.*“ (viz POTĚŠIL, Lukáš. *Správní řád: komentář*. 1. vydání. V Praze: C. H. Beck, 2015, s. 221 – 222., shodně též rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 4. 2011, č. j. 57 A 12/2010-106)

42. Dle § 39 odst. 2 správního řádu lhůtu určenou správním orgánem může na žádost účastníka správní orgán za podmínek stanovených v odstavci 1 usnesením přiměřeně prodloužit.
43. Na základě této námitky jsem ověřil, zda lhůty stanovovány zadavateli v průběhu předmětného správního řízení formou usnesení byly vymezovány dle charakteru požadovaných informací, kdy v zásadě šlo pouze o vyjádření svého stanoviska v řízení, navržení důkazů či vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Přiměřenost lhůty je na správním uvážení Úřadu. Zadavateli přitom nebylo upřeno právo požádat o prodloužení Úřadem stanovených lhůt ve smyslu § 39 odst. 2 správního řádu, kterého však využil pouze jednou, a to v souvislosti s usnesením doručeným mu dne 29. 10. 2014 č. j. ÚOHS-S0861/2014/VZ-22660/2014/512/PMu informujícím jej o oprávněnosti navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy a o možnosti vyjádření v řízení svého stanoviska. Úřad v tomto případě určil zadavateli lhůtu v délce 5 dnů. Na to zadavatel záhy zareagoval, když využil svého práva daného mu § 39 odst. 2 správního řádu a požádal Úřad o její přiměřené prodloužení. Úřad této žádosti zadavatele vyhověl a prodloužil výše uvedenou lhůtu do 10. 11. 2014, tedy o dalších 7 dnů. Celková délka lhůty tedy činila 12 dnů, což považuji s ohledem na ne příliš vysokou odbornou náročnost projednávaného případu, zejména z důvodu nepotřebnosti odborných znalostí či jiných podkladů a informací k jeho posouzení, za přiměřené a dostačující, neboť ve své podstatě šlo o posouzení, zda zadavatel stanovil způsob hodnocení, resp. způsob přidělování bodů v rámci parametrů dílčích hodnotících kritérií v souladu se zásadou transparentnosti, a tedy v souladu se zákonem. Konkrétně pak šlo o výklad zadavatelem použité formulace „nadstandardně a k plné spokojenosti zadavatele“. Dále považuji za nutné podotknout, že mezi další lhůty určené zadavateli Úřadem patřila mimo jiné také lhůta stanovená mu usnesením č. j. ÚOHS-S861/2014/VZ-26273/2014/512/PMu ze dne 10. 12. 2014. V tomto případě se však jednalo o lhůtu zcela novou nahrazující výše již rozebranou prodlouženou lhůtu, a to z důvodu pochyb vyjádřených zadavatelem týkajících se právního posouzení skutku v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 23. 10. 2014.
44. Další možnost obrany zadavatele vůči nepřiměřeně stanoveným lhůtám k provedení úkonů v rámci projednávaného správního řízení byla v podobě podání odvolání, resp. rozkladů proti usnesením, jimiž byly Úřadem dle zadavatele stanovovány nepřiměřeně krátké lhůty, ve smyslu § 152 odst. 4 správního řádu ve spojení s § 76 odst. 5 správního řádu. Nutno podotknout, že o této možnosti byl zadavatel v rámci každého usnesení vydaného Úřadem v předmětném správním řízení poučen, což však nic nezměnilo na závěru, že jí ani jednou nevyužil.
45. Vzhledem k výše uvedenému lze tedy konstatovat, že možností, jak se proti údajně neúměrně krátkým lhůtám bránit, měl zadavatel vícero. Jednak již výše zmíněnou možnost požádat o jejich prodloužení ve smyslu § 39 odst. 2 správního řádu a jednak možnost bránit se rozkladem proti předmětným usnesením ve smyslu § 152 odst. 4 správního řádu ve spojení s § 76 odst. 5 správního řádu. Zadavatel v rozkladu namítá neúměrné krácení na svých procesních právech v rámci všech lhůt mu v předmětném správním řízení stanovených. Jednalo se celkem o čtyři usnesení stanovující zadavateli určité lhůty k provedení úkonů, přičemž z nich pouze v jednom případě došlo ze strany zadavatele k podání výše již zmíněné žádosti ve smyslu § 39 odst. 2 správního řádu. V ostatních případech nebylo ani jedné z výše uvedených možností ze strany zadavatele využito. V důsledku právě uvedeného mi nezbývá než uzavřít, že pokud zadavatel měl pocit, že jsou

v průběhu správního řízení tímto způsobem krácena jeho procesní práva, měl několik možností, jak se domoci jejich ochrany, těchto však v plném rozsahu nevyužil.

46. K této námitce zadavatele tedy uvádím, že ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumává správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a zároveň řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo. Z toho důvodu konstatuji, že lhůty byly zadavateli ukládány s ohledem na odbornou náročnost a obsažnost náležitých provedení procesního úkonu. K tomu dále dodávám, že s ohledem na skutečnost, že v rámci řízení o správním deliktu je možné namítat a tvrdit okolnosti týkající se spáchání správního deliktu po celou dobu správního řízení, tedy i v řízení o rozkladu. A pokud tedy zadavatel chtěl namítat další skutečnosti, mohl tak učinit i v řízení o rozkladu a pokud by tak skutečně učinil, Úřad by se jeho námitkami musel zabývat. Z výše uvedených důvodů tedy konstatuji, že vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo ke krácení procesních práv zadavatele a jeho námitka týkající se šikanózní délky lhůt stanovených k provedení úkonu zadavatele není tedy pro projednávanou věc důvodná.
47. Nad rámec výše uvedeného považuji za nutné se vyjádřit k namítané nečinnosti Úřadu nastalé dle zadavatele po uplynutí lhůty stanovené v usnesení ze dne 16. 12. 2014 č. j. ÚOHS-S0861/2014/VZ-27057/2014/512/PMu. Délka správního řízení se odvíjí zejména od složitosti projednávané věci, procesního chování účastníků a dalších faktorů. Zákon výslovně neupravuje délku správního řízení vedeného Úřadem, řízení o přezkoumání úkonů zadavatele dle § 113 a násl. zákona se proto subsidiárně řídí příslušnými ustanoveními správního řádu. Lhůty pro vydání rozhodnutí nalezneme v § 71 správního řádu. Z tohoto ustanovení jasně vyplývá, že Úřad jakožto správní orgán je povinen vydat rozhodnutí v určitých zákonem stanovených lhůtách, nutno podotknout, že žádná z nich nepředpokládá délku řízení před Úřadem delší než 60 dnů, přičemž se k této lhůtě připočítává například dle § 71 odst. 3 písm. b) správního řádu také doba nutná k provedení dožádání či ke zpracování znaleckého posudku. Dle § 71 odst. 4 dále lhůta pro vydání rozhodnutí neběží po dobu nezbytnou k opatření údajů podle § 6 odst. 2 správního řádu. Z výše uvedeného lze tedy vyvodit, že existuje řada faktorů, které mohou délku řízení vedeného Úřadem modifikovat.
48. Zároveň mám i v případě nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí Úřadem za to, že vzhledem k absentující sankci za její překročení se jedná pouze o lhůtu pořádkovou, přičemž zákon s jejím zmeškáním spojuje pouze jediný důsledek, a tím je možnost nadřízeného orgánu učinit opatření proti nečinnosti. (viz rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 30 Af 81/2013-77 ze dne 7. 12. 2015, obdobně též rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 9 A 128/2010-33 ze dne 22. 7. 2011) Pro úplnost dodávám, že účastník řízení nevyužil možnosti dané mu § 80 správního řádu tedy institutu uplatnění opatření proti nečinnosti. Z výše uvedených důvodů tedy konstatuji, že Úřad sice překročil správním řádem uloženou lhůtu pro vydání rozhodnutí, ale tato skutečnost neměla vliv na správnost ani zákonnost výroků napadeného rozhodnutí.

K nepřípustnému zásahu do práva zadavatele být slyšen

49. Na úvod rekapituluji, že zadavatel ve svém vyjádření ke správnímu řízení ze dne 10. 11. 2014 upozornil Úřad na chybně použité zákonné ustanovení v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 23. 10. 2014. Na toto upozornění Úřad reagoval sdělením k oznámení. Konkrétně se jednalo o písemnou chybu v oznámení o zahájení správního řízení ze dne

23. 10. 2014, kdy Úřad v rámci právního posouzení skutku aplikoval znění ustanovení § 44 odst. 3 písm. h) zákona, tedy znění zákona účinného v době zahájení předmětného správního řízení, avšak měl uvést znění ustanovení § 44 odst. 3 písm. f) zákona účinného v době, ve které se skutek udál. Úřad ve sdělení k oznámení dále dodal, že z důvodu pochyb vyjádřených zadavatelem stanovuje novou lhůtu, ve které je zadavatel oprávněn se k danému stavu vyjádřit. Úřad zároveň uvedl, že bude přihlížet ke všem doposud zadavatelem předloženým dokumentům a vyjádřením. Závěrem Úřad ve sdělení k oznámení sdělil, že vymezení skutku zůstává beze změny.

50. Současně s výše uvedeným sdělením k oznámení vydal Úřad dne 11. 12. 2014 také usnesení č. j. ÚOHS-S0861/2014/VZ-26273/2014/512/PMu, kterým zadavateli určil novou lhůtu, a to do 16. 12. 2014, v níž byl oprávněn dle § 36 odst. 1 správního řádu navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy a podle § 36 odst. 2 zákona oprávněn vyjádřit v řízení své stanovisko.
51. Z výše uvedených skutečností vyplývá, že zadavatel dostal po upřesnění právního posouzení skutku v rámci sdělení k oznámení novou možnost vyjádřit v řízení své stanovisko, navrhnout důkazy či činit jiné návrhy. Zároveň byl zadavatel ujištěn, že i doposud předložené dokumenty a vyjádření budou ze strany Úřadu brány v potaz. Nelze tedy akceptovat námitku zadavatele, že bylo porušeno jeho právo být slyšen či že mu nebyl dán zákonný procesní prostor se ke všem podezřením řádně vyjádřit. Ani tuto námitku zadavatele proto neshledávám důvodnou.

K nesouladu důkazů tvořících podklad pro vydání napadeného rozhodnutí a jeho výroků

52. K zadatelově námitce v rozkladu, že správní spis obsahuje výhradně důkazy, které tvoří podklad pro vydání rozhodnutí podporující opačný závěr, než k němuž dospěl Úřad v napadeném rozhodnutí, uvádím následující.
53. Nejprve považuji za nutné uvést, že odborná literatura definuje podklady pro vydání rozhodnutí jako „všechny údaje a skutečnosti, které mohou přispět ke zjištění stavu věci, která je předmětem správního řízení, v rozsahu vyžadovaném v § 3 (jde o zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti)“. (viz VEDRAL, Josef. *Správní řád: komentář*. 2., aktualiz. a rozš. vyd. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 513)
54. Jak již Úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, zadavatel doručil Úřadu v průběhu správního řízení celkem čtyři odborná stanoviska blíže specifikovaná v bodech 25 až 52 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Úřad v napadeném rozhodnutí u všech výše uvedených odborných stanovisek konstatoval, že k nim přistupuje jako k důkazu listinou ve smyslu ustanovení § 53 správního řádu, neboť ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, není potřeba odborného posouzení skutečností.
55. K problematice podkladů pro vydání rozhodnutí se vyjadřoval také Krajský soud v Brně ve svém rozsudku č. j. 62 Ca 91/2008-103 ze dne 3. 5. 2010, který konstatoval následující. „Jestliže totiž žalovaný nehodlal doplňovat dokazování o odborný náhled na posuzované otázky, bylo na něm, aby jasně a srozumitelně, a tedy pro zdejší soud následně přezkoumatelně, podal, zda otázky, které měly být znalci předestřeny k zodpovězení, nepovažuje za otázky odborné, k jejímž zodpovězení by bylo zapotřebí znaleckého posudku, nebo zda o otázky odborné jde, nicméně k jejich zodpovězení žalovaný nepotřebuje natolik

odborných znalostí, aby žalobcovu procesnímu návrhu vyhověl, popř. zda tyto otázky považuje za již zodpovězené (a jakým způsobem) či za irelevantní (a z jakého důvodu).“

56. Nutno dodat, že v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí se Úřad v bodech 88 až 114 náležitě vypořádal s obsahem všech výše zmíněných odborných stanovisek, avšak ani u jednoho nebyly zjištěny skutečnosti relevantní pro Úřadem přezkoumávané spáchání správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) zákona, tedy se nejednalo o takové údaje, které mohly přispět ke zjištění stavu věci, která je předmětem správního řízení. Úřad tedy otázky uvedené v odborných stanoviscích nepovažoval za otázky odborné, k jejichž zodpovězení by bylo zapotřebí znaleckého posudku. Důkaz znaleckým posudkem tedy jednoznačně nebyl v daném případě potřebný.
57. Podkladem pro vydání rozhodnutí podporujícím závěr Úřadu byla v daném případě například část zadávací dokumentace obsahující kritéria pro zadání veřejné zakázky či smlouva o dílo uzavřená dne 22. 12. 2009 s vybraným uchazečem. Nelze tedy říci, jak tvrdí zadavatel v rozkladu, že správní spis neobsahoval žádné důkazy, které by dle zadavatele podporovaly závěry napadeného rozhodnutí.
58. Pro úplnost ještě dodávám, že z právní úpravy týkající se opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu ve světle rozsudku NSS ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 61/2012-15 vyplývá, že: *„Za zjištění skutkového stavu věci je (...) primárně odpovědný správní orgán vedoucí řízení (...) a tento správní orgán je také primárně povinen opatřit podklady pro vydání rozhodnutí.“* Podle závěrů citovaného rozsudku NSS se správní orgán nemůže této odpovědnosti za zjištění skutkového stavu v souladu s principem materiální pravdy a odpovědnosti za opatření podkladů pro vydání rozhodnutí zbavit. Zároveň nelze na účastníka řízení zcela přenést povinnost správního orgánu opatřit v případě potřeby podklady pro vydání rozhodnutí. V daném případě se tedy uplatní zásada vyšetřovací, což znamená, že Úřad opatřuje podklady pro vydání rozhodnutí a zároveň rozhoduje, jak s jednotlivými návrhy účastníků řízení a důkazy naloží, neboť je odpovědný za zjištění stavu věci, o němž nejsou ve smyslu § 3 správního řádu důvodné pochybnosti.
59. Na základě výše uvedených skutečností proto napadené rozhodnutí shledávám zákonným, resp. v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu i z pohledu námitek týkajících se nesouladu podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí s jeho výroky, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak stanoví výroky. Předně jsou uvedeny důvody výroků, tedy proč došlo ke konstatování spáchání správního deliktu a k následnému uložení sankce, následuje zhodnocení všech návrhů předložených zadavatelem a úvahy, kterými se Úřad řídil jak při tomto hodnocení, tak při výkladu právních předpisů. Z celkového kontextu tedy vyplývá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečně jasné, určité a srozumitelné.
60. Nad rámec vypořádání této námítky pak dodávám, že co se týče neprovedeného, ale zadavatelem navrženého důkazního prostředku v podobě znaleckého posudku či jiného odborného vyjádření, Úřad postupoval zcela v souladu s právními předpisy, neboť jak stanoví § 52 správního řádu, Úřad není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. V daném případě Úřad zejména vycházel ze skutečnosti, že pokud zadavatel navrhoval k předložení znalci posouzení otázky, zda byla dílčí hodnotící kritéria vymezena srozumitelně, dostatečně a v souladu se všemi zákonnými požadavky,

jedná se o otázku právního posouzení, která nepřísluší znalci ani jinému odborníkovi, ale pouze Úřadu. V této souvislosti uvádím, že se danou problematikou zabýval také NSS ve svém rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009-113, který na podporu výše uvedeného konstatoval následující: *„Znalci se ve správním nebo soudním řízení přibírají k tomu, aby jednak pozorovali skutečnosti, jejichž poznání předpokládá zvláštní odborné znalosti, jednak z takovýchto pozorování vyvozovali znalecké úsudky (posudky). Znalci se však nepřibírají, aby sdělovali úřadu nebo soudu své názory a úsudky o otázkách rázu právního nebo o otázkách, k jejichž správnému porozumění a řešení není zapotřebí odborných vědomostí nebo znalostí, nýbrž stačí, s ohledem na povahu okolností případu, běžná soudcovská zkušenost a znalost.“* Závěrem tedy opětovně zdůrazňuji, že veškeré informace potřebné pro posouzení okolností souvisejících s případem a vydáním napadeného rozhodnutí ve věci byly dostupné již z předložené zadávací dokumentace, vyjádření účastníků řízení a z dalších podkladů a informací, přičemž provedení důkazu znaleckým posudkem, které zadavatel navrhl, nebylo účelné, neboť pro posouzení rozhodných skutečností nebylo zapotřebí odborných znalostí, neboť rozhodnutí ve věci záviselo na právním posouzení věci, ke které je příslušný právě Úřad.

61. Úřad tedy postupoval v souladu se zákonem, když v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí vyhodnotil nejen všechny podklady pro jeho vydání, ale vypořádal se také s ostatními návrhy účastníků. V důsledku výše uvedeného tedy nelze ani tuto námitku zadavatele shledat důvodnou.

K nutnosti odborných znalostí k posouzení pojmu „Plán organizace výstavby“

62. V rámci další námitky zadavatel v rozkladu uvádí, že *„Plán organizace výstavby“* je odborný pojem z oblasti stavebnictví, který má „v očích“ odborné veřejnosti jasně definovaný obsah a v důsledku toho i jasně definovaný postup hodnocení jeho jednotlivých parametrů. Jelikož oblast stavebnictví nespadá do působnosti Úřadu, Úřad dle zadavatele pochopitelně nemá v této oblasti jakékoliv odborné znalosti. Vzhledem k tomu, že text zadávací dokumentace byl určen odborníkům, kteří znají jeho obsah, měl Úřad dle zadavatele povinnost před vydáním napadeného rozhodnutí opatřit si dostatečné odborné podklady s využitím znalce či jiného odborníka nebo měl alespoň využít podkladů, které pro Úřad opatřil zadavatel.
63. V rámci této námitky nepopírám, že pojem *„Plán organizace výstavby“* může být pojmem odborným a v oblasti stavebnictví již zavedeným. Úřad však správně a plně v souladu se zákonem zkoumal, zda vymezení způsobu hodnocení tohoto dílčího hodnotícího kritéria v zadávací dokumentaci splňuje zákonné požadavky, zvláště z pohledu transparentního zadávání předmětné veřejné zakázky, neboť je nezbytné jednotlivá hodnotící kritéria popsat transparentně a nelze připustit zpětně nepřezkoumatelný popis hodnocení těchto kritérií s odkazem na skutečnost, že jednotliví dodavatelé jsou odborníci, protože jim bude takové hodnocení srozumitelné. Úřad tedy posuzoval celou problematiku z právního pohledu, nikoli z toho odborného, v důsledku čehož neměl povinnost, jak tvrdí zadavatel, opatřit si před vydáním napadeného rozhodnutí odborné informace k výkladu výše uvedeného pojmu. Lépe řečeno, Úřad hodnotil pouze jasnost a srozumitelnost nastaveného způsobu hodnocení nabídek u výše uvedeného dílčího hodnotícího kritéria.
64. Zadavatel v zadávací dokumentaci sice popsal, jaké parametry se pod pojem *„Plán organizace výstavby“* podřazují a v jakém rozsahu bodů budou tyto parametry hodnoceny.

Nikde v zadávací dokumentaci však nedefinoval minimální požadavky (tedy základní standard pro hodnocení), na základě kterých by mohl uchazeč vyvozovat jednak, co bude konkrétně v rámci daného parametru hodnoceno, a dále v této souvislosti, co je zadavatelem považováno za minimální úroveň požadavků, nad jejíž rámec by uchazeč mohl nabídnout případný „nadstandard“, zde tedy de facto vlastní předmět hodnocení nabídek v konkrétním dílčím hodnotícím kritériu „*Plán organizace výstavby*“, a tím získat vyšší bodové ohodnocení.

65. V tomto případě mi nezbývá než opětovně souhlasit s Úřadem, který v bodě 76 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že: „*Zadavatel nikde neuvedl, které požadavky v rámci hodnocení předmětného dílčího hodnotícího kritéria považuje či bude považovat za standardní, a které návrhy uchazečů budou hodnoceny jako více vyhovující potřebám zadavatele. Jednotliví uchazeči o veřejnou zakázku neměli v rámci dílčího hodnotícího kritéria konkrétně, přesně, srozumitelně a zpětně přezkoumatelně vymezeno, které jejich řešení bude považováno za řešení více „k plné spokojenosti zadavatele“ a „nadstandardně“, než řešení jiné.*“
66. Co se týče zadavatelova odkazu na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 36/2012-104 ze dne 9. 5. 2013 uvádím následující. Nejprve se Krajský soud v Brně v rámci odůvodnění odkazovaného rozsudku vyjadřuje ke skutečnosti, že existují veřejné zakázky vyznačující se určitými specifiky, s nimiž jsou osoby pohybující se v příslušném oboru dostatečně seznámeny a z nichž automaticky vycházejí při svých úvahách o tom, zda se soutěže o konkrétní veřejnou zakázku podáním nabídky zúčastní. Krajský soud v Brně tedy v odkazovaném rozsudku nejprve uznává, že specifika plnění v rámci konkrétních veřejných zakázek mohou být obecně známými natolik, že není třeba se jim do všech podrobností věnovat v zadávacích podmínkách.
67. Následně však Krajský soud v Brně ve výše zmíněném rozsudku uvádí, že i přesto, že veškeré informace k tomu, jaké plnění vlastně žalobce (resp. zadavatel) očekává, resp. co pokládá v daném případě za „*dostatečně atraktivní kulturní program*“ mohlo být patrně odjinud než ze zadávací dokumentace, tedy z jakýchkoli veřejně dostupných zdrojů, nelze otázku zohlednění notorií, ať už jde o příslušný obor plnění veřejné zakázky nebo o specifika příslušné konkrétní veřejné zakázky, pomíjet v zadávacích podmínkách zcela.
68. Na výše uvedenou úvahu pak Krajský soud v Brně navazuje odstavcem, na jehož poslední část právě odkazuje zadavatel ve svém rozkladu: „*Jsou to tedy zadávací podmínky, a tedy kromě oznámení či výzvy o zahájení zadávacího řízení především zadávací dokumentace, kde musí být veškeré požadavky zadavatele vyjádřeny a veškerá pravidla pro hodnocení nabídek jasně, srozumitelně a dostatečně popsána, aby měl každý z dodavatelů přesnou a konkrétní představu o tom, jak má svoji nabídku konstruovat, aby vyhověla požadavkům a „představám“ zadavatele a byla „co nejlépe“ hodnocena, to vše ve světle rozumně předpokládaných obecných znalostí dodavatelů a jejich schopností se sami dostatečně odborně připravit natolik, aby zadávacím podmínkám porozuměli.*“ Dále Krajský soud v Brně tedy vyslovuje dílčí závěr, že odpověď na otázku, zda popis dílčího hodnotícího kritéria a jeho hodnocení je jasně, srozumitelně a dostatečně popsán v zadávací dokumentaci nemůže být jen výsledkem obecné úvahy založené na mechanické aplikaci požadavků stanovených zákonem pomíjející předmět a celkový charakter veřejné zakázky. Dle Krajského soudu v Brně je tedy klíčové zohlednění především konkrétních okolností ohledně předmětu

a charakteru veřejné zakázky společně s rozumně předpokládanými obecnými znalostmi dodavatelů.

69. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že by bylo možné za určitých okolností připustit, že obsah dílčího hodnotícího kritéria a jeho hodnocení pro zadavatele potenciálně nejpříjemnější může být všem dodavatelům natolik známé, že v zadávacích podmínkách není třeba jejich upřesnění. Vždy je ale potřeba, aby všichni dodavatelé znali tyto informace s ohledem na jejich rozumně předpokládané obecné znalosti. Zároveň je nutné vždy posoudit výše uvedené také z pohledu konkrétních okolností týkajících se předmětu a charakteru veřejné zakázky.
70. V projednávaném případě tedy opětovně nepopírám, že pojem „*Plán organizace výstavby*“ je pojmem v oblasti stavebnictví známým a odborným, nýbrž dodávám, že každá výstavba (resp. provedení stavebních prací) má svá specifika a ze strany zadavatele také zvláštní nároky na její provádění, zřejmě právě z tohoto důvodu se zadavatel rozhodl pro zadání veřejné zakázky podle základního hodnotícího kritéria ekonomické výhodnosti nabídky, v němž si stanovil mimo jiné také dílčí hodnotící kritérium „*Plán organizace výstavby*“. Lze tedy konstatovat, že byť dodavatelé mohou v rámci svých odborných znalostí tušit, co výše uvedené dílčí hodnotící kritérium z odborného pohledu znamená, nelze připustit při zohlednění konkrétních okolností veřejné zakázky a jejího charakteru variantu, že by byli schopni v rámci dané veřejné zakázky posoudit, jak splní jednotlivé parametry výše uvedeného hodnotícího kritéria nadstandardně a k plné spokojenosti zadavatele. Na závěr mám tedy za to, že argumentace zadavatele ve formě odkazu na výše uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně nemůže v rámci nyní projednávané věci obstát.
71. Nad rámec výše uvedeného dodávám, že je povinností zadavatele nejen natolik konkrétně vymezit své požadavky v zadávací dokumentaci, aby bylo uchazečům zřejmé, jak mají vypracovat své nabídky (ustanovení § 44 odst. 1 zákona), ale rovněž jim musí být zřejmé, jak budou následně nabídky hodnoceny, neboť toto hodnocení pak musí proběhnout transparentně a dále musí být umožněn také jeho přezkum. Obecně tedy lze k výkladu uvedenému v odůvodnění napadeného rozhodnutí zopakovat, že podle § 78 odst. 4 zákona, rozhodne-li se zadavatel pro zadání veřejné zakázky podle základního hodnotícího kritéria ekonomické výhodnosti nabídky, stanoví vždy dílčí hodnotící kritéria. Tato se musí vztahovat k nabízenému plnění veřejné zakázky a zadavatel je při jejich stanovení povinen dodržovat zásady zakotvené v ustanovení § 6 zákona. Koncipování hodnotících kritérií a způsobu jejich hodnocení je jedním z nejdůležitějších kroků ze strany zadavatele, neboť na jejich základě zadavatel rozhoduje, jakým způsobem bude nabídky posuzovat, tedy kterou nebo které z vlastností nabídky považuje za nejvýznamnější. Stanovení hodnotících kritérií, jejich obsahu a způsobu hodnocení je tedy klíčovou fází pro hodnocení nabídek ve smyslu § 79 zákona a jako na takové je na ně kladen požadavek určitosti, jednoznačnosti, schopnosti být předmětem hodnocení a nediskriminační charakter. Z každého dílčího hodnotícího kritéria musí být patrné, co je jím jednoznačně myšleno, resp. co má nabídka obsahovat, aby tomuto kritériu vyhověla a mohla být hodnocena. Nedodržení těchto požadavků může vést k nejednotnému pochopení významu a povahy dílčího hodnotícího kritéria a nepochopení priorit zadavatele, které budou hodnoceny a kterých má nabídka dosáhnout a tím i k podání nabídek, které nejsou vzájemně porovnatelné. Kvalita stanovení dílčích hodnotících kritérií a způsobu jejich hodnocení má zpravidla přímý vliv na kvalitu provedení nabídek. Závěrem

těchto úvah tedy je, že pokud se zadavatel rozhodne pro způsob hodnocení pomocí dílčích hodnotících kritérií, musí dbát na dostatečné vymezení obsahu těchto kritérií a způsobu jejich hodnocení tak, aby z nich bylo patrné, co konkrétně zadavatel zamýšlí pod takto stanovenými parametry hodnotit. Povinností zadavatele je tak stanovit, které údaje uvedené v nabídkách bude hodnotit a tím deklarovat, jakou nabídku či její parametry bude považovat za nejvhodnější. Tento závěr vychází z faktu, že uchazeči o veřejnou zakázku mají samozřejmě zájem zpracovat svou nabídku tak, aby co nejlépe uspěli v jednotlivých kritériích hodnocení. Tato kritéria proto musejí být zvolena tak, aby uchazeči věděli, jak mají zpracovat své nabídky a na co se při sestavování nabídky zaměřit. Povinností zadavatele je proto stanovit hodnotící kritéria a způsob jejich hodnocení natolik určitě, aby nepotřebovaly následné upřesnění v tom, jaké konkrétní nároky na ně zadavatel klade, a co bude v jejich rámci předmětem hodnocení.

72. Povinnost stanovit hodnotící kritéria transparentně tedy není samoučelná, neboť pouze v případě transparentně stanovených hodnotících kritérií lze zpětně přezkoumat, zda hodnotící komise skutečně hodnotila pouze dle hodnotících kritérií, které byly stanoveny v zadávací dokumentaci, zda provedla hodnocení všech nabídek v celém rozsahu podle všech hodnotících kritérií a subkritérií, a zda hodnotila nabídky pouze podle hodnotících kritérií, které v zadávací dokumentaci jsou uvedeny, nikoliv dle nestanovených „hodnotících kritérií“. Uvedené není významné pouze pro Úřad jako orgán dohledu nad dodržováním zákona, ale především pro samotného zadavatele, který ustanovil pro posouzení a hodnocení nabídek hodnotící komisi, za jejíž činnost nese v režimu zákona odpovědnost, vezme-li její závěry za své. Pokud tedy zadavatel přezkoumává jako řádný hospodář, zda hodnotící komise skutečně provedla hodnocení nabídek dle postupu stanoveného zadávací dokumentací a zákonem, je plně v jeho zájmu stanovit hodnotící kritéria přezkoumatelně. Na základě výše uvedeného ani tuto námitku zadavatele nepovažuji za důvodnou.

K vnitřním rozporům a vadám odůvodnění napadeného rozhodnutí

73. V rámci další námitky uvedené v rozkladu zadavatel upozornil na rozpor bodu 12 s bodem 53 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zejména argumentoval tím, že Úřad měl přihlídnout ke všem zadavatelem předloženým dokumentům a vyjádřením, což se však dle zadavatele nestalo, neboť podle bodu 53 odůvodnění napadeného rozhodnutí přihlédl Úřad zejména k dokumentaci o veřejné zakázce, k vyjádřením zadavatele a k vlastním zjištěním.
74. K výše uvedené námitce zadavatele uvádím následující. Jak již bylo uvedeno výše, zadavatel doručil Úřadu v rámci správního řízení čtyři odborná stanoviska, přičemž se s nimi Úřad v bodech 88 až 114 odůvodnění napadeného rozhodnutí náležitě vypořádal, tedy náležitě zdůvodnil, proč nejsou pro nyní projednávanou problematiku relevantní. Dále konstatuji, že výčet podkladů zmíněných Úřadem v bodě 53 odůvodnění napadeného rozhodnutí je stanoven demonstrativně, což lze dovodit z užití slova „zejména“. Neznamená to tedy, že by Úřad v rámci zhodnocení všech podkladů nemohl přihlídnout také k jiným dokumentům. Na základě výše uvedeného tedy rozpor bodu 12 a 53 odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto případě neshledávám.
75. Další vadu namítá zadavatel v koncipování bodu 64 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zde je stanoveno následující: „*Při hodnocení nabídek je komise povinna nastavit základní hodnotící kritérium, a to výši nabídkové ceny nebo ekonomickou výhodnost nabídky.*“ K této

větě dodávám, že se opravdu jedná o chybu na straně Úřadu, neboť je koncipována nesprávně a v rozporu se zněním zákona. V zásadě je totiž třeba odlišit dva základní časové úseky, nejprve tedy úsek nastavení základních hodnotících kritérií, který je ve smyslu § 78 odst. 3 zákona v rukách zadavatele a následně úsek hodnocení nabídek, který je ve smyslu § 79 zákona v rukách hodnotící komise, zde však již nedochází k nastavení výše uvedených základních hodnotících kritérií, jak uvedl Úřad v napadeném rozhodnutí, neboť ta jsou již stanovena v rámci uvedeného předchozího časového úseku zadavatelem. Na základě výše uvedeného nelze tedy říci, že by chybu v napadeném rozhodnutí bylo možné opravit pouze nahrazením slova „komise“ slovem „zadavatel“, jak tvrdí zadavatel v rozkladu. Nutno však dodat, že v celkovém kontextu napadeného rozhodnutí uvedené pochybení nemělo žádný vliv na správnost ani zákonnost výroků napadeného rozhodnutí, neboť již ze samotného výroku I. vyplývá, že je to právě zadavatel, kdo stanovil způsob hodnocení nabídek podle dílčích hodnotících kritérií. Kromě výroku I. se tato skutečnost promítá několikrát také do odůvodnění napadeného rozhodnutí, například ji nalezneme v bodě 53, dále také v bodě 59 či 71 a dalších. Nemůže být tedy pochyb o správnosti a zákonnosti výroků napadeného rozhodnutí a tím také o nedůvodnosti námítky zadavatele uvedené v rozkladu.

76. Zadavatelovy námítky v rozkladu dále směřují do bodu 99 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zadavatel má za to, že Úřad nebyl s ohledem na chybějící odborné znalosti z oblasti stavebnictví způsobilý k posouzení otázky shodnosti či odlišnosti významu popisů postupů hodnocení dílčího hodnotícího kritéria „*Plán organizace výstavby*“ v projednávané a odkazované veřejné zakázce. Dále zadavatel v rozkladu namítá, že jím předložené odborné stanovisko, specifikované v bodě 32 tohoto rozhodnutí, v rámci správného řízení poukazuje, na rozdíl od odůvodnění napadeného rozhodnutí ze strany Úřadu, na materiální shodu obou výše zmíněných popisů postupů hodnocení dílčího hodnotícího kritéria „*Plán organizace výstavby*“.
77. K namítané nezpůsobilosti Úřadu z důvodu chybějící odborné znalosti z oblasti stavebnictví odkazují v tomto ohledu na bod 62 a následující odůvodnění tohoto rozhodnutí, neboť mám za to, že námítka nepostradatelných odborných znalostí Úřadu v projednávaném případě zde již byla náležitě vypořádána a zároveň zhodnocena jako nedůvodná. K námítce, že odborné stanovisko předložené zadavatelem, jež sloužilo jako důkaz ve správním řízení, obsahovalo závěr o totožnosti obou popisů postupů hodnocení dílčího hodnotícího kritéria i při zohlednění dodatečných informací k zadávacím podmínkám uvádím následující. Jak již bylo konstatováno výše Úřad se s odbornými stanovisky předloženými zadavatelem v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně a správně vypořádal, tedy konkrétně rozebral každou otázku uvedenou v odborném stanovisku a dostatečně odůvodnil, proč nemohla být pro nyní projednávanou problematiku nikterak přínosná. Dále považuji za nutné uvést, že u odkazované veřejné zakázky, na rozdíl od šetřeného případu, byl v rámci dodatečných informací poskytnutých zadavatelem stanoven následující způsob přidělování jednotlivých bodů za naplnění parametrů dílčího hodnotícího kritéria „*Plán organizace výstavby*“:

V rámci odpovědi na dotaz ze dne 24. 8. 2010 zadavatel dále upřesnil způsob hodnocení dílčího hodnotícího kritéria „Plán organizace výstavby“ následovně: V rámci posouzení dílčího hodnotícího kritéria „Plán organizace výstavby“ bude zadavatel hodnotit kvalitu naplnění čtyř konkrétních zadaných parametrů. Tyto parametry z pohledu zadavatele zásadně determinují vlastní průběh provádění stavby i její výslednou kvalitu. Naplnění potřeb zadavatele:

a) naplnění minimálních potřeb: max. přípustná délka realizace díla vč. dodržení min. podrobností HMG a členění stavby z pohledu prokázání logických návazností bez dalších podrobností, základní certifikace a opatření obecného charakteru v oblasti ochrany ŽP, jakosti a zajištění BOZP dle minimálních požadavků zadávací dokumentace,

b) naplnění standardních potřeb: kratší než max. přípustná délka realizace díla, předložení standardního HMG z hlediska jeho podrobností a členění stavby odpovídající běžné praxi pro tento typ a rozsah díla, definice základních požadavků na dopravní trasy vč. výluk z provozu a jejich přiměřenost, základní certifikace a opatření obecného charakteru vč. návrhu konkrétních opatření v oblasti ochrany ŽP, jakosti a zajištění BOZP v rozsahu přesahujícím min. požadavky zadávací dokumentace,

c) naplnění nadstandardních potřeb (k plné spokojenosti zadavatele): výrazně kratší než max. přípustná délka realizace díla, předložení detailního HMG z hlediska jeho podrobností a členění stavby přesahující běžnou praxi pro tento typ a rozsah díla, bezvýhradný soulad a reálnost všech dokumentů, definice komplexních požadavků na dopravní trasy vč. výluk z provozu a jejich minimalizace, základní certifikace a opatření obecného charakteru vč. návrhu řešení v oblasti ochrany ŽP, jakosti a zajištění BOZP aplikovaném pro konkrétní staveniště v rozsahu výrazně přesahujícím min. požadavky zadávací dokumentace.“

78. Na základě těchto skutkových zjištění Úřad v rozhodnutí č. j. ÚOHS-S407/2010/VZ-3700/2011/520/DŘÍ ze dne 20. 5. 2011 týkajícím se odkazované veřejné zakázky dospěl k závěru, že: „Zadavatel v rámci tohoto dílčího hodnotícího kritéria stanovil v zadávací dokumentaci předmět hodnocení, tj. jednotlivé parametry vyjmenované v rámci čtyř bodů (podrobný časový harmonogram, dopad realizace stavby na okolí, plán jakosti a způsob zajištění BOZP). Dále v zadávací dokumentaci vymezil způsob, jakým budou tyto parametry hodnoceny, a současně stanovil způsob přidělování jednotlivých bodů. Tento způsob hodnocení dále rozvedl v odpovědi na dotaz ze dne 24. 8. 2010. V této odpovědi zadavatel specifikoval jednotlivé kategorie „míry naplnění potřeb zadavatele“ a u jednotlivých hodnocených parametrů definoval úroveň jejich naplnění. Z toho se následně odvíjí počet přidělených bodů podle klíče uvedeného v zadávací dokumentaci. Z pohledu Úřadu se takto stanovený předmět a způsob hodnocení jeví jako dostačující.“
79. Taková specifikace míry naplnění potřeb zadavatele však u nyní projednávané veřejné zakázky absentuje. Námitky zadavatele, v nichž tvrdí, že pro odlišné posouzení postupu hodnocení dílčího hodnotícího kritéria u odkazované a nyní projednávané veřejné zakázky neexistuje jakýkoli důvod, mám tedy za nedůvodné.
80. K námitce zadavatele směřující do bodů 109, 114 a 116 odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se skutečnosti, že zadavatel předložil Úřadu odborné vyjádření, které prokazuje, že možnost podání nabídek dalších dodavatelů v dané době s ohledem na situaci na relevantním trhu neexistovala, uvádím následující.
81. Zadavatel dne 7. 5. 2015 doručil Úřadu další své vyjádření, jehož obsahem bylo mimo jiné také odborné stanovisko popisující situaci na relevantním trhu v době zadávání veřejné zakázky a možnost ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky zpracované doc. Ing. Matoušem Hilarem, Ph.D. Sám zpracovatel ve výše uvedeném stanovisku konstatoval následující: „Nejčastěji na obdobné zakázky bývá podáváno do 5 nabídek, v některých případech pak i více. Počet podaných nabídek je spíše nižší, nikoliv však nejnižší ve srovnání s obdobnými

zakázkami ve stejné době v Evropě. Tři podané nabídky nepředstavují výjimečně nízký ani vysoký počet. (...) O zadávací dokumentaci požádalo pouze 9 dodavatelů, z toho 4 dodavatelé podali nabídky (z nich 2 ve sdružení).“ Na základě citace z výše konkretizovaného odborného stanoviska konstatuji, že se jednoznačně nejednalo o informace, které by jakkoli vyvrátily, že by v případě řádného zadávání veřejné zakázky nemohla být podána nabídka další, čímž nelze vyloučit alespoň potenciální možnost, že by se taková nabídka stala nabídkou vítěznou. Musím tedy opětovně souhlasit se závěry i s odůvodněním napadeného rozhodnutí a zároveň konstatovat, že ze strany Úřadu došlo k dostatečnému vypořádání se s výše konkretizovaným odborným stanoviskem, a to v bodech 112 a následujících odůvodnění napadeného rozhodnutí. Konkrétně Úřad v bodě 113 odůvodnění napadeného rozhodnutí správně konstatoval, že „[v] odpovědi na danou otázku sám zpracovatel stanoviska uvádí, že o zadávací dokumentaci požádalo 9 dodavatelů, přičemž nabídku podali pouze 4 dodavatelé. O důvodu, pro který nabídky nepodali lze pouze spekulovat a s jistotou nelze vyloučit, že právě netransparentně nastavené dílčí hodnotící kritérium mohlo dodavatele od podání nabídky odradit. Vzhledem k tomu, že potencialita ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky postačuje k naplnění skutkové podstaty předmětného správního deliktu, má Úřad za to, že takové jednání zadavatele mohlo tento výběr ovlivnit.“

82. Co se týká v rozkladu namítaného rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Af 58/2010 ze dne 20. 3. 2012, musím konstatovat, že ani zde Úřad nijak nepochybil, neboť zadavatel na základě výše uvedeného nevyvrátil možnost, že by v případě řádného zadání veřejné zakázky mohla být podána další nabídka. Vzhledem k výše uvedenému tedy neshledávám ani tuto námitku zadavatele důvodnou.
83. K námitce zadavatele rozporující bod 117 odůvodnění napadeného rozhodnutí v tom smyslu, že požadavek Úřadu na uvedení konkrétních hodnot pro hodnocení jednotlivých parametrů dílčího hodnotícího kritéria č. 2 je vzhledem k nekvantifikovatelnosti tohoto kritéria zcela zjevně absurdní a nemá oporu v zákoně ani v rozhodovací praxi, uvádím následující. Nejprve považuji za nutné opětovně zmínit, že hodnocení nabídek je v rámci zadávání veřejné zakázky nejzásadnějším okamžikem celého procesu, neboť má přímý vliv na to, která nabídka bude vybrána jako nejvhodnější. Pokud tedy zadavatel zvolí jako základní hodnotící kritérium ekonomickou výhodnost nabídky, musí dílčí hodnotící kritéria být popsána natolik konkrétně, přesně a jednoznačně, aby se každému z uchazečů dostalo informací téhož materiálního obsahu, což znamená, že už při zpracování nabídky musí být jednotlivým uchazečům zřejmé, podle jakých hodnotících kritérií a jakým konkrétním způsobem budou nabídky hodnoceny, a tedy jak mají být jednotlivé nabídky zpracovány, aby byly při hodnocení úspěšnými. V rámci stanovení dílčích hodnotících kritérií může nastat situace, kdy zadavatel z nějakého důvodu zvolí subjektivní kritérium, avšak v takovém případě musí být taktéž ze zadávací dokumentace zcela jasné a srozumitelné, jak bude následně podle tohoto kritéria nabídky hodnotit. Povinností zadavatele, která mu vyplývá z § 44 odst. 3 písm. f) zákona, je tedy popsat v zadávací dokumentaci způsob hodnocení nabídek natolik přesně a srozumitelně, aby si uchazeči mohli vytvořit jasnou představu o tom, jakým způsobem budou jejich nabídky hodnoceny, a to i v případě stanoveného subjektivního dílčího hodnotícího kritéria. Současně zadavatel musí dodržet základní zásady stanovené v § 6 odst. 1 zákona. Jinak řečeno zadavatel je povinen způsob hodnocení v zadávacích podmínkách stanovit takovým způsobem, aby se uchazeči o veřejnou zakázku dozvěděli, nakoľik důležité bude pro zadavatele splnění jednotlivých požadavků a za jaký způsob zpracování své nabídky obdrží

jaký počet bodů. V případě, že by tyto informace zadávací dokumentace neobsahovala, nebylo by možné způsob hodnocení podle dílčích hodnotících kritérií považovat za transparentní, neboť by nebylo možné zpětně ověřit, zda zadavatel postupoval v souladu se zadávacími podmínkami, když přiřadil jednotlivým uchazečům o veřejnou zakázku právě takové bodové ohodnocení, jaké by bylo uvedeno ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek.

84. Po přezkoumání stanoveného způsobu hodnocení v rámci nyní projednávané veřejné zakázky tak například není zřejmé, zda pro naplnění kategorie „*nad rámec minimálních potřeb veřejné zakázky, nadstandardně s určitou mírou výhrad*“ postačí u parametru s názvem „*Dopad realizace stavby na okolí (způsob zajištění ochrany životního prostředí)*“ základní certifikace a opatření obecného charakteru v oblasti ochrany životního prostředí či je nutné, aby nabídka obsahovala také například konkrétní návrhy řešení v oblasti ochrany životního prostředí. Z nastavení samotného způsobu hodnocení splnění jednotlivých parametrů nastavených zadavatelem tak není zřejmé, jaké splnění parametrů považuje zadavatel za lepší či horší, a není tedy zřejmé, jaké bodové hodnocení tyto parametry od zadavatele obdrží. Lze tedy uzavřít, že za situace, kdy uchazeči o veřejnou zakázku nedostanou informace o tom, jak bude jejich nabídka hodnocena, tak se celý proces zadávání veřejné zakázky stává nečitelným a netransparentním.
85. K tomu dále poukazuji i na ustálenou rozhodovací praxi Úřadu, zejména na rozhodnutí např. ve věcech vedených pod sp. zn. ÚOHS-S752/2013/VZ, podle něžž „*[z]adavatel v zadávací dokumentaci u jednotlivých požadavků na subkritéria neuvedl, zda jejich naplnění bude znamenat předložení „nejkvalitnější“ nabídky, či nikoliv. Dodavatelé sice mohli ze zadávací dokumentace získat informaci o tom, že zadavatel bude hodnotit v rámci jednotlivých subkritérií splnění stanovených požadavků, ale již neměli konkrétní představu o tom, jaké hodnoty bude zadavatel považovat za nejpřínosnější, a kterým tedy přidělí následně nejvyšší bodové ohodnocení*“, nebo sp. zn. ÚOHS-S220/2007/VZ, podle něžž „*[i] když se jednalo o dílčí hodnotící kritéria relativně určitá, byl zadavatel povinen vzhledem k ustanovení § 44 odst. 3 písm. f) zákona s ohledem na zásadu transparentnosti zadávacího řízení stanovit, jaké parametry z nabídek budou předmětem hodnocení a jakým způsobem bude hodnocení provedeno, a to zejména s ohledem na skutečnost, že zákon nestanoví jednotnou metodu hodnocení nabídek*“, dále též sp. zn. ÚOHS-S602/2012/VZ podle něžž „*[v]zhledem k tomu, že dílčí hodnotící kritérium nemusí být dostatečně určitým vodítkem pro uchazeče při zpracování nabídek, je nutné s ohledem na dodržení zásad zadávacího řízení uvedených v § 6 zákona stanovit, jaké parametry z jejich nabídek budou předmětem hodnocení a jakým způsobem bude hodnocení provedeno*“ apod. I přesto, že dvě z výše odkazovaných rozhodnutí byly vydány až po spáchání správního deliktu zadavatelem v nyní projednávané věci, mám za to, že lze vycházet již z rozhodnutí ve věci vedené pod sp. zn. ÚOHS-S220/2007/VZ, zbylé odkazy pak pouze podporují konstantnost rozhodovací praxe Úřadu v této oblasti.
86. Z uvedených rozhodnutí vyplývá, že se Úřad opakovaně zabýval otázkou, jakým způsobem má zadavatel postupovat při vymezení způsobu hodnocení, přičemž ze zde uvedených závěrů lze uzavřít, že zadavatel je povinen přesně specifikovat a podrobně popsat předmět, metodu i způsob hodnocení nabídek z hlediska jednotlivých hodnotících kritérií tak, aby si uchazeči mohli vytvořit jasnou představu o tom, jakým způsobem budou jejich nabídky

hodnoceny. Pokud tedy zadavatel takový způsob hodnocení nabídek neuvede, pak se dopustí porušení § 44 odst. 3 písm. f) zákona.

87. V nyní projednávaném případě tedy zadavatel v zadávacích podmínkách neuvedl své preference pro hodnocení jednotlivých parametrů „*Plánu organizace výstavby*“, tedy nedal dodavatelům nijak najevo, které skutečnosti by hodnotil příznivěji a které méně příznivě. Takový postup zadavatele se jeví jako neprůhledný a nečitelný, tedy v rozporu se zásadou transparentnosti zakotvenou v § 6 odst. 1 zákona. Námitku zadavatele týkající se absurdnosti konkretizování, jaké hodnoty považuje zadavatel za splněné „nadstandardně a k plné spokojenosti“, považuji s ohledem na výše uvedené za nedůvodnou.
88. Vzhledem ke všemu výše uvedenému tak konstatuji, že úvahy Úřadu ohledně postupu zadavatele jsou přehledné, komplexní a správně odůvodněné a Úřad se v napadeném rozhodnutí vyjádřil ke všem zadavatelem tvrzeným skutečnostem vztahujícím se k otázce stanovení způsobu hodnocení nabídek podle dílčího hodnotícího kritéria č. 2 „*Plán organizace výstavby*“. Považuji tak rovněž za správný závěr Úřadu, že zadavatel neunesl své důkazní břemeno, a že se svým postupem při zadávání veřejné zakázky dopustil spáchání správního deliktu.

K uložené pokutě

89. Ač se zadavatel v rozkladu nijak nevyjadřoval k sankci uložené za spáchání správního deliktu, vzhledem ke kontrole zákonnosti napadeného rozhodnutí z úřední povinnosti se ke zjištění ohledně pokuty vyjadřuji dále.
90. Po přezkoumání části týkající se odůvodnění uložené sankce v rámci napadeného rozhodnutí jsem se přiklonil k názoru, že ač jsou úvahy Úřadu zřejmé z celkového obsahu napadeného rozhodnutí, bude přínosné přehledně zrekapitulovat, které tyto úvahy měly vliv na stanovení výše pokuty. K tomuto postupu dodávám, že v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 114/2011 – 105 ze dne 29. 8. 2012, odvolací správní orgán provádí přezkum souladu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s právními předpisy v plném rozsahu. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je pak odvolací správní orgán mimo jiné oprávněn nejen doplňovat o další důvody, ale i změnit, a to jak co do odůvodnění, tak i co do výroku [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Řízení u správního orgánu prvního stupně a řízení o odvolání, jakož i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, pak tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a v tomto smyslu je nutno nahlížet i na odůvodnění uložené sankce.
91. Výše zadavateli uložené pokuty byla odvozena primárně od její maximální možné hranice, kterou Úřad správně stanovil v bodech 123 a 124 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
92. Při určení výše pokuty vycházel Úřad z § 121 odst. 2 zákona, který stanoví, že se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Připomínám, že spáchání správního deliktu spočívalo v tom, že zadavatel v zadávací dokumentaci veřejné zakázky stanovil způsob hodnocení nabídek podle dílčího hodnotícího kritéria č. 2 „*Plán organizace výstavby*“ tak, že neuvedl dostatečné upřesňující údaje, aby byl předem znám způsob hodnocení podle tohoto dílčího hodnotícího kritéria, čímž současně nedodržel zásadu transparentnosti, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a zadavatel dne 22. 12. 2009

uzavřel s vybraným uchazečem smlouvu na veřejnou zakázku. Popis správního deliktu je přímým vyjádřením jeho skutkové podstaty, přičemž při posuzování konkrétní závažnosti správního deliktu není hlavním kritériem skutková podstata deliktu, nýbrž především intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 1/2012 – 36 ze dne 3. 4. 2012)

93. Co se týká způsobu spáchání správního deliktu, tento Úřad zohlednil zejména v bodě 132 a 133 odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále jej je možné dovodit z celkového kontextu napadeného rozhodnutí. Úřad zejména uvedl, že se v daném případě *„jedná o narušení zásady transparentnosti takovým způsobem, že celý proces hodnocení nabídek je nepřezkoumatelný a není jasné, na základě jakých kritérií byly nabídky hodnoceny. Nejedná se o dílčí pochybení, které by zapříčinilo netransparentnost jen části zadávacího řízení, ale v jeho důsledku je netransparentní jeho esenciální podstata – hodnocení jednotlivých nabídek. To představuje natolik závažné porušení zásady transparentnosti, že Úřad považuje charakter deliktu jako velmi závažný.“* Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že zadavatel nepostupoval v souladu se zákonem již při vymezení zadávacích podmínek, kdy v zadávací dokumentaci nevymezil minimální požadavky na jednotlivé parametry hodnocení. Tím nebyl v zadávací dokumentaci stanoven základní standard pro hodnocení nabídek, na jehož základě by bylo zřejmé, co bude zadavatelem považováno za minimální úroveň požadavků, nad jejíž rámec by uchazeč mohl nabídnout případný „nadstandard“, tedy de facto vlastní předmět hodnocení nabídek.
94. Bezprostřední následky spáchání šetřeného správního deliktu pak vyplývají také z celkového kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z důvodu nejednoznačně a neúplně stanoveného způsobu hodnocení nabídek v zadávacích podmínkách nemohly být podány objektivně hodnotitelné nabídky v rámci dílčího hodnotícího kritéria *„Plán organizace výstavby“*, neboť uchazeč při zpracování předmětné části nabídky nemohl vědět, zda se pohybuje svými navrženými parametry pouze v úrovni minimálních požadavků zadavatele, za které podle nastaveného systému hodnocení neobdrží žádný bod, nebo se již jedná o zpracování *„nadstandardně a k plné spokojenosti zadavatele“*, za které by byl bodově ohodnocen. Vybraný uchazeč v tomto případě zároveň nemusel být vystaven plné konkurenci, neboť některé dodavatele mohlo pochybení zadavatele odradit od podání jejich nabídky.
95. Dalším kritériem, ke kterému Úřad přihlédl při stanovení výše pokuty, byly již výše zmíněné okolnosti, za kterých byl správní delikt spáchán a jejich intenzita, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě. Toto hledisko Úřad zohlednil zejména v bodech 133 a 134 odůvodnění napadeného rozhodnutí. K tomuto považuji za vhodné ještě dodat, že váha projednávaného dílčího hodnotícího kritéria tvořila 40 %, což je nezanedbatelný podíl v bodovém ohodnocení jednotlivých nabídek, neboť se jedná o stejný podíl jako v případě dílčího hodnotícího kritéria č. 1 *„Výše nabídkové ceny“*.
96. Intenzitu spáchání správního deliktu lze dále také posoudit vzhledem k okolnosti, že jednání zadavatele mělo pouze potenciál možného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky. Ze znění ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona a z rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 31 Af 202/2013-137 ze dne 27. 1. 2016 a dále také z rozsudku téhož soudu č. j. 29 Af 43/2012-108 ze dne 26. 6. 2014 vyplývá následující. Pro naplnění skutkové

podstaty správního deliktu zadavatele, musí mimo jiné dojít k podstatnému ovlivnění nebo k možnosti ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky. Skutková podstata deliktu tedy jasně rozlišuje mezi dvěma výše uvedenými situacemi, u nichž je intenzita zásahu chráněného zájmu rozdílná, a to podstatné ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky nebo možnost podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Co se týče posouzení skutečnosti, zda došlo k deliktnímu jednání a naplnění skutkové podstaty, lze mimo jiné jazykovým a teleologickým výkladem dovodit závěr, že samotná míra intenzity ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky (dvě výše zmíněné úrovně) nehraje zcela zásadní kvalifikační úlohu. Upřesňuji tedy, že v rámci naplnění znaku skutkové podstaty se míra ovlivnění nezkoumá, pokud je naplněna v minimální úrovni, tedy v míře možného ovlivnění. V důsledku výše uvedeného je tedy možné dovodit, že různou intenzitou ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky je možné zohlednit právě při ukládání pokuty. V daném případě mělo jednání zadavatele pouze potenciál možného ovlivnění zadávacího řízení, jak plyne ostatně také například z bodů 108 a 109 odůvodnění napadeného rozhodnutí, tedy intenzita spáchání šetřeného správního deliktu byla v projednávaném případě nižší, než by tomu mohlo být v případě, že by k reálnému ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky skutečně došlo.

97. Dále Úřad v bodě 135 odůvodnění napadeného rozhodnutí správně zohlednil také dobu, která uplynula od spáchání projednávaného správního deliktu do zahájení správního řízení. Úřad tuto skutečnost zohlednil jako polehčující okolnost, neboť dovodil, že společenská škodlivost správního deliktu se snižuje úměrně s rostoucím časem uplynulým od jeho spáchání, což se v předmětném případě s ohledem na pozdější pro pachatele příznivější právní úpravu blížilo k okamžiku rozhodnému pro zánik odpovědnosti.
98. V závěru odůvodnění výroku II. napadeného rozhodnutí vzal Úřad v úvahu také ekonomickou (resp. majetkovou) situaci zadavatele, od které nelze při stanovení výše pokuty rovněž odhlédnout, a to přesto, že dikce zákona v § 121 odst. 2 takovou povinnost Úřadu výslovně neupravuje. Nicméně taková povinnost Úřadu jako správního orgánu vyplývá z judikatury soudů, např. Ústavní soud v tomto směru konstatoval, že *„[z] charakteru pokuty jako majetkové sankce nutně vyplývá, že má-li být individualizována a přiměřená, musí reflektovat i majetkové poměry potrestaného.“* (viz nálezný pléna Ústavního soudu České republiky ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, Sbírka nálezů a usnesení sv. 32) Zabýval-li se tedy Úřad v bodě 140 odůvodnění napadeného rozhodnutí majetkovými poměry zadavatele, učinil tak správně a po právu, přičemž majetkové poměry zadavatele pro účely ukládání (individualizované a přiměřené) pokuty představují právně relevantní okolnosti. K výši uložené pokuty dále dodávám, že Úřad správně zohlednil finanční možnosti zadavatele a stanovenou pokutu posoudil vzhledem k výši finančních prostředků, jimiž zadavatel disponuje. K výši uložené pokuty uvádím, že z poslední uveřejněné výroční zprávy zadavatele za rok 2015 je zřejmé, že se uvedené příjmy zadavatele pohybují v řádu stovek milionů korun českých. Souhlasím tedy se závěrem Úřadu, že uloženou výši pokuty při spodní hranici zákonné sazby v žádném případě nelze považovat za nepřiměřenou či dokonce likvidační.
99. Po komplexním posouzení případu Úřad dospěl ke zjištění, že byl zadavatelem spáchán správní delikt, jehož intenzita byla závažná, přičemž jednáním, jež k jeho spáchání vedlo, zadavatel omezil hospodářskou soutěž. Úřad tedy uložil sankci ve výši, která dle jeho správního uvážení tento represivní stejně jako preventivní důsledek dostatečně naplní a bude tak odpovídat spáchanému správnímu deliktu.

100. Závěrem podotýkám, že ač se nominální výše pokuty uložená výrokem II. napadeného rozhodnutí může zdát oproti současné rozhodovací praxi Úřadu vysoká, považuji rovněž za důležité připomenout, že Krajský soud v Brně v rozsudku č. j. 62 Af 46/2011 - 78 ze dne 6. 12. 2012 dospěl k závěru, že „*ani průběžné zvyšování úrovně ukládaných peněžitých sankcí nemůže být vnímáno jako postup nezákonný či ve vztahu k pozdějším deliktům spáchaným jinými delikventy obecně nespravedlivý, atakující zásadu rovného zacházení, kterou pochopitelně i žalovaný musí ve své rozhodovací praxi respektovat*“. Z uvedeného rozsudku tak resultuje teze, že i kdyby byla uložená sankce vyšší, než v jiných případech, nelze to a priori považovat za postup nezákonný a k delikventovi nespravedlivý. Dále považuji za nutné dodat, že výši uložené pokuty je potřeba poměřovat také vzhledem k její horní hranici, která v daném případě činila 680 745 970 Kč. Pokuta uložená zadavateli se tedy sice může zdát obecně vysoká, avšak s ohledem na její možnou horní hranici ji nelze považovat za nepřiměřenou.
101. Vzhledem k výše uvedenému a ke konkrétním okolnostem projednávaného případu, jsem dospěl k závěru, že pokuta byla uložena v přiměřené výši, odpovídající závažnosti správního deliktu zadavatele a z napadeného rozhodnutí je zřejmé, které skutečnosti se na jejím stanovení podepsaly a jak k nim Úřad přihlížel. I s celkovou výší uložené sankce jsem se tedy plně ztotožnil.

VI. Závěr

102. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval v souladu se správním řádem a zákonem, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí z důvodů uváděných v rozkladu.
103. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, jsem rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 152 odst. 4 téhož zákona dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží:

JUDr. Jaromír Císař, advokát, advokátní kancelář CÍSAŘ, ČEŠKA, SMUTNÝ s.r.o., Hvězdova 1716/2b, 140 00 Praha 4

Vypraveno dne: viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy